

2008. Szent Iván havának
15. napján

**KÜLÖNSZÁM!
RÓBERT ATYA
ARANYMISÉJÉRE!**

33. SZÁM

BÉKEHÍR

Angyalföldi Szent László Plébánia lapja

fotó: Hajnal János

A tartalomból:

Interjú Róbert atyával • Akik ismerik és szeretik... Róbert atyáról

Interjú Róbert atyával, templomunk aranymisés plébánosával

Egyszer egy kis ministráns jött hozzám és megkérdezte: „Atya, mondja meg igazán, nem bánta meg, hogy papnak ment?” Én azt válaszoltam neki, hogy volt sok nehézség az életemben, de ha újra kezdhethném, ugyanúgy döntenék. Nem bántam meg. Öröm az ötven esztendőes papi életem.

» **Hivatása szempontjából hogyan tekint vissza szüleinek, hozzátartozóira?**

Édesapám mesélte, hogy karonülő koromban egyszer elvittem egy sétára, amikor betértünk a Szent István Bazilikába. Ott az egyik mellékoltárnál látható Benczúr Gyula oltárképe: Szent István felajánlja Magyarországot Máriának. Akkor édesapám azt gondolta, neki királysága, koronája nincsen, de van gyermeke, akit felajánlhat az Úristennek.

Három fiú nevelkedett egy zuglói kis családi házban... Édesapám büszke volt testvéreimre és rám, de mi is büszkéek voltunk rá. A HÉV-nél dolgozott, aztán a MÁV-hoz került; vezetett HÉV kocsikat is, de műhelyben is foglalkoztatták.

Mikor a párttitkár megtudta, hogy a piarista gimnáziumba iratkoztam, hívatta édesapámat és közölte: „Nézzé Hajnal bácsi, nem nagyon értjük hogyan íráthatta a fiát katolikus iskolába, ahol papok tanítják, de döntését tisztelettel elfogadjuk”. Az '50-es években nagy lépésnek, tanúságtételnek számított keresztény iskolát választani. Amikor aztán pappá lettem, édesapám nagyon boldogan áldozott nálam.

Édesanyámmal bensőséges, mély kapcsolatom volt. Emlékszem egy szép estére, mikor az esztergomi szemináriumból, az úgynevezett konkurzusról (kispapi felvételi) fáradtan hazajöttem. Már feküdtem az ágyban, mikor odajött, leült az ágy szélére és hallgatta szavaimat. Igaz, mindenki tudta a családban, addig mégsem beszélünk arról, hogy pap akarok lenni. Ez egy nagyon bensőséges beszélgetés volt.

Szüleim egyébként nem ellenezték döntésemet, de azt kérték, ha vállalom a hivatást, akkor jó pap legyek.

Édesanyám 89 évet élt. Halála után egy hónappal meghívtak egy Szentföldi útra. Fél évre rá pedig megkaptam plébánosi kinevezésemet 36 évi káplánság után. Kicsit úgy érzem, hogy Ő odafentről segített.

Két gyertya, feszület és szentkép mellett együtt imádkoztunk esténként a család. Azt vállaltuk, hogy egy tized rózsafüzéért közösen elimádkozunk. Édesanyám a postán dolgozott. Sokszor előfordult, hogy kollegái szándékait elétárva arra kérték, hogy imádkozunk az ő ügyükért. Nagyon sokat adtak nekem ezek az alkalmak.

Az öcsém szintén papi pályára lépett. Bátyám civil maradt, de lelkipásztori feladatokat ő is végzett. Megnősült, gyermekei születtek, ugyanakkor a hatéves Hittudományi Akadémiát civilként elvégezte és az ott tanultakat kamatoztatta is életében. Jezsuita szerzetes akart lenni, de a rendet a többivel együtt akkoriban feloszlatták.

Gyurka öcsémmel nagyon párhuzamosan haladt az életünk. Együtt kezdtünk ministrálni, együtt jártunk a Regnum Marianumba, egyszerre függesztettek fel bennünket a papi munkától az ifjúsággal való foglalkozás miatt. Háromszor követtük is egymás állomáshelyét a Bakáts téren, a Tömő utcában, illetve a Felső-Krisztinavárosban. Ugyanabban az évben lettünk plébánosok is. Nagyon jól megértjük egymást, bár karakterológiaiilag tökéletesen különbözünk. Öcsém inkább gyakorlati érzékkel rendelkezik, én inkább intellektuális beállítottságú vagyok. Ő építő, gyűjtő, szervező típus, én inkább a meglévő kereteket tudom tartalommal megtölteni. Szabadságainkat minden évben együtt töltjük, szabadnapjainkon családi házunkban találkozunk.

Közösen készítettük mindig a diákmisék prédikációit is. A '80-as években könyv formájában, egy bécsi, azóta már megszűnt magyar kiadó gondozásában megjelent az általános iskolás korosztály részére írt diákmise sorozatunk.

» **A közelmúltban látott napvilágot Róbert atya új könyve is...**

Igen, az előzőnek mintegy folytatásaként, második köteteként került nyomdába. Az új könyv címe Hogy életük legyen. Ez már inkább a kamaszkorúak témáját, stílusát, érdeklődését próbálja megfogalmazni. Nem csak prédikációsorozat, hanem teljesen felépített úgynevezett misekatekézis. Az egyes témák részletes kibontása olvasható, kezdve a mise elején a témafelvetéstől, a konferáláson keresztül, saját perikópa választáson át az áldozás utáni versekkel, szövegekkel, imákkal együtt. Betű szerinti kidolgozását azért tartottam szükségesnek, hogy pap nélkül maradt helyen, lelkipásztori kisegítők is használhassák, akik igeliturgiát tartanak. Így akár felolvasással is használni lehet.

Két nagy témát foglal össze. Az egyik a sikeres élet kérdéskörét tárgyalja, a másik a személyes kapcsolatokról szól a Jézussal való találkozásra építve.

» **A könyvek tehát a tanulás időszakában járó fiatalságot szólítják meg. Róbert atya hogyan emlékszik vissza diákéveire?**

Egyik legkorábbi élményem az 1944. július 2-ai kibombázás, amikor többek között a Béke téri plébániát is telitalálat érte. Ez egy az Andrássy úttól Rákospalotáig terjedő szörnyű szőnyegbombázás volt. Az akkori Béke téri plébános is megemlékezik Historia Domusában a megrendítő eseményről.

Életben maradtunk, bár a kertünk közepébe hullott egy olyan bomba, amelynek kráterébe egy 19 méteres ereszeszkát próbáltunk leengedni, de nem ért le az aljára. II. János Pálhoz hasonlóan úgy érzem, hogy a pilóta kioldotta ugyan a bombát, de azt valaki „arrébb tolt”, hogy ne kapjon telitalálatot a házunk.

Gyermekkoromból - a háborús időszakot leszámítva - sok kedves élményem van. Vallási szempontból sokat jelentett számomra a ministrálás. A Kassai téri templomban hetedik osztályos koromban kezdtem az oltár melletti szolgálatot. Később a ministránsvezetés is a kezembe került. Meghatározó emlék a bérmálás is, melyet Mindszenty bíboros szolgáltattat ki nekünk 1947-ben. A piarista gimnáziumban érettségiztem... Mindezek, és a velük járó olyan élmények, mint például a földalatti, titkos lelkigyakorlatok sokat lendítettek a hivatásom kialakulásában.

Érettségi után aztán a Budapesti Központi Szemináriumba kerültem, amit magas szellemi színvonal és önálló lelki élet jellemezett. Itt az előjárók, még a spirituális sem kicsinyeskedett, hanem önálló lelki életre próbálták nevelni a kispapokat. Szükség is volt erre azokban az időkben.

Az '56-os forradalmat is a pesti szemináriumban éltem meg, ami akkor országshere fogalomá vált. Épülete a jogi egyetem tözsomszédságában áll és az Üllői út is nagyon közel van hozzá, ahol nagyon komoly harc folyt.

Kispapok fegyverrel nem harcoltak, de például a külföldi segélyek szétosztásában aktívan részt vettünk, mértük fel, hol van a legnagyobb szükség segélyre, amit teherautóval szállítottak hozzánk élelem és ruházat formájában. A szemináriumban főztek a szabadságharcosoknak és rajtuk keresztül menekültek, mikor a szovjet megszállás következett. Reverendába öltöztették a harcos egyetemistákat, úgy menekítettük ki őket. Sok szörnyüséget láttunk, ugyanakkor a szabadság öt napja felejthetetlen pozitívum volt.

A szemináriumot fel is oszlatták '59-ben, de az én felszentelésem addigra már megtörtént. Ez is egy rendkívüli eset volt. Próbálták megakadályozni az esztergomi egyházmegyes kispapok szentelését. Az illetékes békepap írásban küldte a vice rektorral Esztergomba, hogy mind a négy központi szeminárista szentelését töröljék. Ő megvárta, míg felszentelnek bennünket és csak azután adta át a püspöknek a levelet. Akkor már eltüntetni nem lehetett rólunk az olajat.

Az '59-es feloszlatakor a 110 kispapöt szétzavarták, mert nem voltunk hajlandók békegyülésre menni. Ezután mindenkivel egyenként „elbeszélgettek” és aki teljes engedelmisséget fogadott, csak az térhetett vissza a szemináriumba. 19-en tértek vissza. A többieket alapos felkészítés után titokban, „föld

alatt” szentelték, vagy világi munkát vállaltak. Én ekkor már felszentelt papként diszpozíciót kaptam, először a Vörösmarty utcai kápolnában. Később Budapestről mennem kellett, így egy békepap mellé Dorogra kerültem. Hatévi szolgálat után mégis szép emlékeket őrzök. Első állomáshelyére minden pap szeretettel gondol.

» **Békepap mellett hogyan lehetett lelkipásztori munkát végezni?**

Ő is egy megfélemlített ember volt, akit apja egykori csendőrszázadosi tisztsége miatt zsaroltak. Nem volt rossz szándékú. Ezt az is bizonyítja, hogy amikor '62-ben, mint regnumi papot az ifjúsági lelkipásztori munka miatt felfüggesztettek a munka alól, felvett kertésznek. Négy órában dolgoztam nála. Közben fel tudtam készülni a doktori disszertációra is. Egy év múlva lassan, észrevétlenül visszakerültem a lelkipásztori munkába.

» **Később a Bakáts téri templomban Erdő Péter bíboros úrral is rendszeresen találkozott...**

Erdő Péter neve a Bakáts téri hittanosok névsorában megtalálható. Akkor még általános iskolás volt. Tiszteltem, szerettem. Minden nap a tanítás után bejött a templomba. Hozta a rajztábláját, tornafőlszerelését, iskolatáskáját; letérdelt az utolsó pad mögött és csöndes szentségimádást végzett. Imponáló volt. Elsős gimnazistaként a piaristákhoz került és attól kezdve a Bakáts térrel való kapcsolata gyakorlatban megszűnt.

» **50 éve és most...**

... miként látta/látja a papi hivatást?

Az ötvenes években voltam kispap, 53-ban érettségiztem, 58-ig voltam a szeminárium növendéke. Akkor reverendában jártam a pesti utcákon tanúságtételt jelentett. Emlékszem, egyszer szembe jött velem egy 10 év körüli kisfiú az utcán, visszafordult, tölcsért formált a kezéből és rám kiáltott: „Azért sincsen Isten!” Ilyen légkör uralkodott.

Hogyan láttuk hivatásunkat? Ezt akkoriban így fogalmaztuk meg: a szibériai ólombányákban fogjuk papi életünket befejezni. Rákosi Mátyás ki is jelentette, hogy az apácák, szerzetesek, papok Szibériába küldése mindössze vagon kérdése. Voltak beidézések a Regnummal való kapcsolat miatt, de engem nem csuktak le. A bebörtönzötteket viszont látogattuk. Minden héten lehetett tisztasági csomagot, kéthavonta élelmet beadni. Ügyvédet kerestünk számukra, ügyeiket intéztük. Személyemet érintve annyi következménye volt az állami nyomásnak, hogy dobáltak a diszpozíciómra. Tíz állomáshelyen voltam 36 éves káplánságom alatt. Nem is álmodhattunk róla, hogy plébánosok lehessünk, ahhoz már állami engedély kellett. Voltam vidéken is, fővárosban is, Pesten és Budán, kiskápolnában és nagytemplomban. Bizonyos szempontból jó volt ez a „dobálás”, hiszen ennek következtében szélesedett a látóköröm. Utoljára hosszú ideig, több mint tíz évig voltam a Városmajorban. Ott nagyon szép munka folyt tömegpásztorációval. Utolsó évben mielőtt elkerültem onnét, 250-en járultak elsőáldozáshoz... Amikor ide kerültem a Béke térre, az már a rendszerváltás időszaka volt, 1990.

Itt egészen más légkör fogadott. Itt lélektől lélekig kell küzdeni minden egyes emberért. Itt nem adják olcsón a lelkipásztori sikereket.

Nem vagyok sztárpap, nem csinálom görögtüzet. Sőt! Amennyire lehet, próbálom elkerülni a személyi kultuszt. Tudom, szükség van a közösségi életre, szervezésre, nyüzsgésre, de csak ha képesek vagyunk mindezt lélekkel átítatni.

Itt tapasztalok mély hitet, elkötelezettséget is, készséget a hívek részéről. Őszintén mondom: nagyon jól érzem itt magam, családként gondolok erre a plébániára. Úgy érzem elfogadtak, én is elfogadom a híveket úgy, ahogy vannak. Fáj viszont a közömbösség és az úgynevezett hagyományos kereszténység.

Hogyan képzeltem a papi életemet? Nekem a regnumi atyák voltak a példaképeim, akik az ifjú

ságért éltek és haltak. Mindig is, ha álmodtam magamról, akkor ifjúsági papként képzeltem az életem. Fő foglalkozásomnak tartom, legkedvesebb elfoglaltságom a gyerekekkel, fiatalokkal, ministránsokkal, ifjúsággal való foglalkozás.

Voltak, akik egy ellenséges világnak képviselőit látták a papokban. A hivatalos ideológia az volt, hogy az egyházat Magyarországon el kell pusztítani, ez egy klerikális reakció, amely butítja a népet. Merőben egyházellenes, ateista világnézet uralkodott, ez ragadt az emberekre, ez volt a közhangulat. Az ember vért verejtékezett, mikor villamoson, autóbuszon reverendában jelent meg. Semmiféle megbecsülés, tisztelet nem járt nekünk. Ahol lehetett, ott akadályozta az állam a munkánkat. Kipellengéreztek, nevetségessé tettek, nyakunkba varrtak mocskos erkölcsi ügyeket, amelyek egyértelműen rágalmak voltak. Akadályozták az ifjúsági munkát is. Egy futball meccset, egy kirándulást pap nem rendezhetett. Ha kiderült, elvonták a hitoktatási engedélyét. Még a Városmajorban is azzal fogadott a békepap plébános: „Remélem nem viszi a gyerekeket kirándulni!” Én megígértem neki... de hogy véletlenül a Normafánál éppen összetalálkoztam a ministránsokkal, akik kettesével, hármasával érkeztek, és hogy én is véletlenül épp ott jártam..., hát arra senki nem mondhatta, hogy én vittem őket.

Ma ellenséges léghő nincs. Hidegség, közömbösség viszont van. Ma már teljesen mindegy milyen ruhában lép ki az ember az utcára. A tömegeket az Istenhit, a vallás, főleg a templomon kívüli szertartás nem érdekli. Azelőtt tízezres körmenetek voltak, ma százak jönnek.

Dorogon egy ifjúsági csoportot szerveztünk. Úgy mondták a tagok: „El ne felejtse, hogy szombaton KISZ gyűlés lesz!”. Ez ugye esetünkben nem Kommunista Ifjúsági Szövetséget akart jelenteni, hanem Katolikus Ifjúsági Szövetséget.

Tehát ma hidegen, közömbösen nézik a papot. Ma a reverendának, egyháznak külön tekintélye nincs. Ha a pap egyénileg, személyiségével nem tudja megnyerni az embereket, akkor külső „csinnadrattával”, öntudatoskodás megjátszásával nem tudja előre vinni az egyház ügyét. Én inkább a csöndes tanúságtételben hiszek.

» **...hogyan élte/éli át a lelkipásztori hivatással járó teendőket?**

Az első misémen olyan élményem, mint Sík Sándornak a Primicia című versében olvasható, nem volt, de mindig is nagy örömet okozott számomra a misézés, az oltár, a szertartás. Szeretem az ünnepi szertartásokat, különösen a Nagyhét alatt. Örülök, hogy ezt a Béke téri hívek elfogadják, és hogy itt kiváló asszisztencia vállal szolgálatot.

Első gyóntatásomon jobban izgultam, mint a gyónó. Az ember a teológián évekig csak morálist, szakramentálist tanult; vajon ott a pillanatok tört része alatt tudok-e azonnal dönteni? - kérdeztem magamtól. Nagyon izgultam, de aztán arra gondoltam: Szentlélek Úristen, Te adsz majd megvilágosítást... Ma is egy fohással szoktam a Szentlélek segítségét kérni gyóntatás előtt.

Az első prédikációnál majd' leszédültem a szószékről, annyira zavarban voltam. Nem vagyok a szó embere. Ma is minden prédikáción izgulok, de érzem a fontosságát. Aztán, ha úgy érzem, hogy az atmoszféra pozitívan jelez, akkor az számomra is öröm.

Betegellátás. Rá tudok hangolódni a betegek, amikor meghallgatom őket. Mégis őszintén be kell vallanom, hogy a papi pálya kezdetén fárasztó élmény volt kórházba járni. Egyrészt azért, mert bujkálni kellett. Kerényi Lajos atya könyveiből, előadásából is jól leszűrhető, hogy akkoriban nem lehetett kórházakban szolgálni. Őt több, mint kétszázszor jelentették fel ezért. Egyszer a dorogi irattárban megtaláltam a püspök leiratát a helyi pap számára, amelyben arra hivatkozik, hogy az egyház és az állam között egyezség jött létre, ehhez tartsa magát, ne járjon kórházakba. Természetesen azért minden első csüttörtökön végigjártam a kórtermeket és minden első pénteken megáldoztattam azokat, akik gyóntak. Ilyenkor persze összetalálkozott az ember a nővérrel, az orvossal, a pártvezetőséggel, ami komoly stresszt okozott.

Temetésnél rá tudok hangolódni a gyászolók problémáira, sok gyász- és esküvői beszédem van. Érzem a felelősséget; hiszen a nem hívó barátok, kollégák is egy idő után odafigyelnek, elcsendesednek. Valami a léghőből, vagy a prédikációból megérinti őket. Mindezt nem hagyhatjuk ki a lelkipásztorokból, arra hivatkozva, hogy ezek úgymint ateisták, ezeknek nincs mit mondani. Akkor is ezt gondolom, ha látszik, hogy üresen csengenek számukra azok a szavak, hogy túlvilág, vagy feltámadás. Ezért sem szeretem a vallási zsargonokban való beszédet. „Teremtés, megváltás, kinyilatkoztatás, üdvösség, megigazulás...” Ezek a világon semmit nem jelentenek az átlagembernek. Legfeljebb azoknak, akik teológiát tanultak. Még a „kegyelmet” is inkább úgy fordítom, hogy az Isten különleges szeretete, vagy tettehez adott ajándék.

A beszédek színvonalából most sem szeretnék engedni. Nem az én stílusom naiv, infantilis meséket elmondani, azokat ismételtetni, vagy egyszerűen megszokott zsargonkifejezéseket használni. Amikor a szociális otthonba megyek, az ottlévő tucatnyi embernek is színvonalas beszédet mondok. Megpróbálok beleélni magam a hallgatóság mentalitásába és közérthetően beszélni. Retorikámat rövid tömondatok jellemzik. Gál Ferenc professzor hatása, hogy nem szeretem a hosszú mondatokat, teletűzdelve alárendelésekkel. Úgy tartom, pontok legyenek a mondatok végén, ne vesszők.

» **A hívek úgy látják, hogy a kiváló retorika mellett olyan erényeket gyakorol mesteri fokon, mint például a precizitás, a türelem, vagy a szelídség...**

Ha ezt rám értik, akkor én zavarba jövök. Igaz, hogy van bennem precizitás, de ennek negatívuma is van. Prédikációimat 50 esztendeje írásban, szó szerint kidolgozom a „Kedves Testvérek!”-től az Amenig. A hittanóráim, lelkigyakorlataim is mind megvannak írásban. A locsogástól, az üres járatoktól nagyon félek. Ennek hátránya, hogy iskolás a stílusom és nem tudok improvizálni. Ady is azt írja, hogy „elvérek egy gondolatot”... Én is éjszakákon keresztül írom beszédeimet. Nagyon ragaszkodom a szöveghez. Azzal szoktam védekezni, hogy még az Úr Jézus is ismételte magát... Ugyanakkor mindig próbálok aktualizálni.

A türelem erénynek tűnik, de melankólikus alkatomból következik, nem kell különös aszkézis hozzá.

Szelídség. Úgy érzem az empátia valóban megvan bennem, rá tudok hangolódni a másik gondjára, ugyanakkor negatívum az erős bizonytalanság.

» **Róbert atya versek iránti közismert szeretete is természetéből fakad?**

Egyszerűen szeretem a verseket. A költők frappánsan, eredeti módon ki tudnak fejezni olyan dolgokat, amiket mi gyalogjáró emberek csak hosszú körmondatokban tudunk pongyola módon elmondani.

Sok verset tanultunk magyar órán a gimnáziumban. A szemináriumban csúfoltak is emiatt. Hiszen ha egy szót valaki bedobott, rögtön asszociáltam egy verssorra. Magyartanárunknak az volt az elve, hogy ne mi beszéljünk az érettségien, hanem a költőket szólaltassuk meg. Így minden órára megtanultunk két új versszakot.

Az álomom itt a Béke téren is egy szavalóverseny rendezése. A Városmajorban minden esztendőben végeztünk ilyet. Ezek igen nívós alkalmak voltak. Magyartanárom, Fekete Antal is eljött zsűri elnöknek, vagy Jelenits tanár úr, illetve Pomogáts Béla, aki az Írószövetség Elnöke volt.

A konkurzuson kellett verset is mondani, hogy kiderüljön, nem beszédhibás-e a jelölt. Én Arany János Epilógusát mondtam el, ami az egyik kedvenc versem. Úgy kezdődik, hogy „Az életet már megjártam / Többnyire csak gyalog jártam,“... a püspök, aki felvett, a bajsza alatt így mormogott: „No fiam, most kezd az életet, miért mondd, hogy már megjártad?”

Most viszont az utolsó szakaszok gondolkodtatnak el: „Mily temérdek munka várt még!... / Mily kevés, amit beválték / Félbe – szerbe’, / S hány reményem hagyott cserbe!’...”

Másikkedvenckölteményem: Eötvös Józsefnekegy megrendítő verse, amely főként kispapkoromban

foglalkoztatott. Címe: „Énisszeretném”. Arról ír, hogy „Én is szeretném nyájasabbdalokban/Üdvözlени a szép természetet, (...) Én is szeretnék kedvesem szeméről / Enyelgve és busongva dallani, (...) Én is szeretném lángoló szavakkal / Dicsérni ősz Tokajnak tűzborát,”. Aztán hozzá teszi: „De engem fölver nyájas képzetimből / Komoly valónak súlyos ércgara; / Fajom keserve hangzik énekimből, / Dalom nehéz koromnak jajsza. Valahogy én is úgy éreztem, hogy óriási felelősség beszélni, tömeg elé kiállni, a végén azt mondani, hogy ez az Isten ígéje! Nem mesélni kell, nem elsimítani, nem lekicsinyíteni, infantilizálni a dolgokat, hanem a nagy, súlyos kérdéseket érthetően és átélve elmondani.

» **Papi pályája során mennyiben változott Istenről alkotott képe, szemlélete?**

Valóban változott az Istenképem, elsősorban Gál Ferenc professzor hatására. Az ő szemlélete egy új világot nyitott ki számunkra a teológián. Addig tárgyilagos, objektív, precíz, dogmatikailag tökéletesen behatárolt, jogilag meghatározott kép volt számomra az Egyház. Istent úgy képzeltem el, ahogy a szentképeken ábrázolták. Gál Ferenc egy egészen más, életszerű dogmatikát adott át. Könyveit nagyon szerettem, nála szigorlatoztam.

A II. Vatikáni zsinat dokumentumai szintén kinyilatkoztatásként hatottak számomra. Nyitottság a világ felé..., a világi élet értékeinek komolyanvétele..., a nem hívők felé fordulás..., a hívek papságának hangsúlyozása...

Aztán Karl Rahner gondolata az anonim kereszténységről megoldotta a legnagyobb görcsömet, hogy mi lesz azokkal, akik nem hívők, nem vallásosak, nem keresztények. Elkérhöznek? Hogy lehet ezt Isten jóságával összeegyeztetni? A megoldás, hogy ha úgy tekintjük a jószándékú, lelkiismeretüket követő embereket, hogy ők már anonim keresztények, akkor van feladatunk. Ezen a téren tehát nagy változás ment végbe bennem.

» **Mi az, ami leginkább Isten iránti hálaára készíti?**

Unokahúgom, Móni egyszer kifakadt előttem, és azt mondta: „Könnyű neked Robi bácsi, nem volt céltalan az életed!”

Ebben igaza volt. Nem éreztem sohasem életem értelmetlenségét, céltalanságát a nehézségek közepette sem. A mai világban ez hatalmas erő, mert nagyon sok ember megkérdőjelezi az élet értelmét. Feleslegesnek érzik magukat.

Nem értékelem túl magam. Ismerem az értékeimet, ugyanakkor közepszerűségemet is és ezt nem is szégyellem. Nem is ért nagy csalódás. Címkórság sohasem vonzott. Az, hogy most piros gombos reverendában járhatnék, meg pápai káplán lennék..., ezek nem érdekelnek.

Úgy érzem, emberségem és papságom egységben van. Emberi örömeim a papi örömeimből származnak, emberi kudarcaim, nehézségeim a lelkipásztori eredménytelenségek.

Nagyon sok örömöm volt a papi életben. Diákmise, hittanóra, katekumenátus... Újabb legnagyobb élményem a tapogatózó, hitet, egyházat kereső jegyes korú felnőttekkel való foglalkozás.

Mécs Lászlónak van egy szép verse Porszem a napsugárban címmel. Ott valami ilyesmit ír: Iskolában tanítottam, megfagyottan jött be ottan a sok kicsi szegény gyerek / Áprilisként mókáztam s úgy örültem, hogy körültem hatvan gyerek kacagott.

Valahogy én is ezt érzem. Megtaláltam, amit kerestem.

A kérdés kapcsán egy gyermekkori regény sztorira - Orbán Miklós: Marcell és a kiskáptalan című könyvére - emlékszem, ami végigkísérte a papi életem. Ebben egy kisfiúról van szó, aki bent marad a sekrestyében, mikor rázárják az ajtót. Éjszaka hallja, hogy nyílik a templom kapuja. Bejön a szentéletű plébános, előre megy, leborul az oltár lépcsőjére. Akkor a kisfiú, aki estére a ministránsruhából megágyazott magának, a sekrestyeajtóból csak egy mondatot hall a pap imájából: „50 éve szolgálak Uram, vajon elhinnék-e az emberek, hogy azóta mindig boldog voltam Veled?” Aztán ez adja meg a nyolcadikos kisfiúnak az utolsó indítást, hogy merje a papi hivatást vállalni.

Hát én is ennyit tudnék lezárásként mondani:

„50 éve szolgálak Uram, vajon elhinnék-e az emberek, hogy azóta mindig boldog voltam Veled?”

Ezt választottam aranyimés szentképem mottójául is.

Hajósi Áron

Akik ismerik és szeretik... Róbert atyáról

/hozzászólások betűrend szerint/

Róbert atyát mélyen tisztetem, nagy tudásáért, szépen felépített szentbeszédeiért, az emberek szeretetéért, jó humoráért, de legjobban versidézeteiért. Előadásaiban, beszélgetéseiben nagyon gyakoriak a témához kapcsolódó versidézetek. Bámulatos emlékezőtehetséggel rendelkezik. A jó Isten tartsa meg nekünk példamutató életével még nagyon sokáig. Őszinte tisztelettel:

Boós Klári
irodai adminisztrátor

* * *

Találkozásaim Róbert atyával

Ha visszagondolok életemre, el kell ismernem, hogy nincsenek véletlenek. Szerető Atyánk irányítja életünket, találkozásainkat is. Neki legyen hála és magasztalás mindenért, plébánosunk-ért, Róbert atyáért is!

Amikor 1987-ben feleségemmel és kisfiúkkal visszaköltöztünk Budapestre, régi kedves templomunkba, a városmajori plébániára kezdtünk járni, természetesen az ifjúsági szentmisékre. Ott ismertük meg Róbert atyát, mint kiváló ifjúsági lelkészt. Sajnáljuk is, amikor két-három év múlva elhelyezték. 1991-ben Angyalföldre költöztünk, és sokáig visszajártunk a Városmajorba. Egyszer véletlenül a Béke téri templomba tévedtünk, örömmel fedeztük fel Róbert atyát. Azóta idetartozunk. Nála volt elsőáldozó és bér málköző nagyobbik fiúnk, szintén bér málköző leányunk. Nála ministrálnak már a kisebbek is. Azt hiszem abban, hogy ők is az Úr útján igyekeznek járni, neki is komoly szerepe van. Ahogy vezet az oltárszolgálatot, ahogy figyel minden egyes gyermekre.

Ő a lelki vezetőm. Kevés olyan emberrel találkoztam, aki olyan szelíden, megértéssel, odafigyeléssel tudna emberekkel bánni, mint ő. Tanácsot sokszor úgy ad, hogy nem is ő, hanem a gyónó mondja ki, mi lenne a helyes.

Több éve már, hogy szintén Róbert atyán keresztül megkaptam az áldoztatási engedélyt, és elvihetem az Urat a betegekhez. Ha beteghez hívtuk, még a város másik végébe is, mindig készségesen jött, és sokszor nehéz esetekben is, évtizedek óta más utakon járó embereknek is, Istennek hála, segített visszatérni az atyai házba. Az újabb kezdeményezéseket, bár néha természetes óvatossággal, később azonban nagy szeretettel és nyitottsággal fogadta. Évek óta vannak gitáros, majd csöndes szentségimádások. Teljes válszélességgel mögéállt a Városmisszióknak is, és azt hiszem, hogy kevés plébánián volt a missziós hét minden napján olyan gazdag program, mint nálunk.

Lehet keseregni az ország, vagy a világ szomorú állapotán, de szerintem, amíg vannak családok, akik elviszik gyermekeiket az Úr oltárához, amíg vannak áldozatos életű papok, akik megtanítják őket, hogy ha hallják szólítását, akkor válaszolják: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.” /1. Sám.3,10./, Addig van remény, lesz még élet a romokon!

Fábián József dr.
képviselő testületi tag

* * *

Szolgálni csendben, hitelesen, „hogy Isten legyen mindenkben”

Olvastuk 1958-ban a primiciás szentképen.

„Én követlek Téged, bárhová mégy...”

Adj Uram a modern apostoloknak modern karizmákat: adj új csodajeleket, melyek megragadják a félig hívőket, és az egészen hitetlenek lelkét. Milyen egyszerű lenne így fohászodni: Inkább ezt kérem: Lehessek nyersanyag az élet gyógyszergyárában, legyek tégely, melybe a gyógyító kenőcsöt töltik.

Adj mai apostolaidnak olyan életet, hogy szavaiknál is jobban hirdessék tanításodat ÉLETÜKKEL. Csak az anyagiakban, külsőségben igénytelen küldöttek hirdethetik hitelesen Jézus örömhírét.

Úgy akartad Jézus, hogy tanítványaid a mindennapi gondokban Rád támaszkodjanak.

Ó nyárelő sokünnepű hava,
Papszentelések édes évszaka!

Aranyos alkony: aranyáldozat!
Dús délutánra hűs napáldozat.

De tartja még és emeli a Kelyhet.
Ami közel volt, milyen messze van!
És ami messze volt, milyen közel!
Ennyi telt tőlem,- te tudod Uram.

/Sík Sándor: Misék/

Hajnal György

protonotárius, kanonok, plébános (Bp.- Regnum), h. esperes (Pesti - Középső Espereskerület)

* * *

Személyes élményem Róbert atyával,

hitoktatóként, és mint aki részt vesz a betegpasztorációban.

Első ízben - lelkiatyámon keresztül - a Béke Királynéja lelkeszségen 1976-ban találkoztam Róbert atyával. Nagyon figyelmes, udvarias, előzékeny embernek ismertem meg. Akkoriban együtt imádkoztunk egy családtag súlyos betegsége miatt.

Később a Városmajorból érkeztek hírek, hogy milyen remek hittanos gárda alakult Róbert atya keze alatt, majd 1990-ben jelenlegi helyére kapott plébánosi kinevezést. Akkoriban a Rokolya utcai plébánián segédkeztem. A hitoktatásba is bekapcsolódtam, hiszen a Külső-Angyalföldi lakótelepeket új családok töltötték fel úgy, mint mostanában a lakóparkokat. Az újonnan érkező hívek próbáltak tájékozódni, hogy melyik templomhoz csatlakozzanak. Nagyon sok családot látogatott Róbert atya elsöpéntekenként. Nyugalma mind a gyermekek, fiatalok, mind pedig az idősek és betegek felé a „jóságos Mennyei Atya Szeretetét” sugározta.

Éveken keresztül találkoztam a kórházban olyan betegekkel, akik karácsonyi, illetve húsvéti időben jöttek fel kezelésre, és keresték a Róbert atyával való találkozást. Sokszor éreztem azt, hogy a betegek lelki békéje, tisztasága nagyon fontos volt számára. Az életveszélyben lévőkhöz, ha tudott azonnal indult. Sok beteg tanult is abból a magatartásból, amelyet Róbert atyától tapasztalt, és alkalmazta szeretei és betegársai körében.

A mai világban, amikor olyan kevés a szeretet, jobb, ha Istennel, mint Jóságos Mennyei Atyával találkozhatunk és nem mint Igazságos Bíróval.

Kovács Éva
hitoktató

Családommal a 90-es évek elején ismertük meg Róbert atyát, amikor a környékre költöztünk Rómaifürdőről, és némi visszajárás, majd keresgélés után kötöttünk ki a Béke téren. Formálódó közösséget találtunk itt, amelyhez több szálon csatlakoztunk. Róbert atyát nem sokkal korábban nevezték ki plébánosnak.

Kis gyerekeink lévén természetes volt számunkra, hogy Róbert atya 9 órai diákmiséire járjunk. Az ott hallott prédikációk elgondolkoztató útravalóul szolgáltak nem csak a gyerekeknek, hanem nekünk, szülőknek is. Nagy ajándéknak tartjuk, hogy gyerekeink őhozá járhattak elsőáldozási előkészületre: formálódó hitük döntő szakaszában a legjobb kezekben lehettek. Róbert atya remekül megtalálta azt a hangot, amellyel - az életből vett példákkal is - diákmiséin mindenki számára megmagyarázta Isten ígétjét, ugyanakkor útmutatást is adott. Szavai mögött mindig is látszott elmélyült, szilárd hite, példás élete, kitartása. Mindaz, amit prédikál, nem elszálló szó csupán, hanem az ő hiteles élete.

Az évek során a templomi közösségi élet egyre több területén tapasztalhattuk lelkipásztori, hittanári, odaadó figyelmességét, szeretetét. Mindig csodáltuk, hogyan lehet valaki egyszerre pap, teológus, pedagógus, gazdasági és pénzügyi szakember, mérnök, és hogyan tud szót érteni a legkisebb gyermek-től az aggastyánig.

Köszönjük elsősorban Istennek, hogy Róbert atyát közénk vezérelte, és kívánjuk, elsősorban magunknak, hogy papi szolgálatát a Szent László plébánia vezetőjeként még sokáig végezhesse.

Dr. Mohay Miklós

képviselő testületi tag, Szent László Templom Ének- és Zenekarának karnagya

* * *

Kedves Róbert atya!

Nagy örömmre szolgál, hogy én is köszönhetlek szeretett híveid körében!

Készülve Közösségünk köszöntésére is, sokat gondolkodtam azon, mi az a sajátos ajándék, karizma, a Szentlélek adománya, amivel Te szolgálod azokat, akikhez az Úr küldött immár ötven éve...?

Bizonyára sokfélét lehet felsorolni, de ez nem célravezető. Kerestem az egyetlen, a reád oly jellemzőt, amivel külön színesítéd, élteted, táplálod és szebbé teszed Isten népét. És bár az első korintusi levélben ezt így külön nem említi az apostol a lelki adományok között, nem önkényes “exegézis”, ha megfogalmazom és kimondom: a csend adománya. Lényedből, papi magatartásodból ez tette rám a legnagyobb hatást és lelki vonzerőt. Ebből a csendből és nyugalomból táplálkozik nagyon megalapozott teológiai tudásod, egész lelkipásztori életedet végigkísérő katechéta szolgálatod, alapos igehirdetésed és előadásaid. Mert ez a csend az alázat csendje, azok kapják jutalmul, akik belülről gazdagok és ajándékozó lelkületűek. Ezért aztán -és ez nem ellentmondás, hanem csoda - Ők a lélekben szegények!

Köszönöm, hogy közösségünket is bőségesen magajándékoztad e belső, Istentől jövő csend és béke gyümölcseivel!

Ígérem, hogy imádsággal melletted leszünk és már most készülünk megünnepelni gyémántmisédet. Reméljük, a jó Pásztor segítségével akkor is örök fiataloként ünnepelhetsz majd! Isten áldjon!

“Uram, Te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek Téged!” Jn 21, 17

Molnár Béla

A Regnum Marianum házfőnöke

* * *

Róbert atyát azóta ismerem, mióta a Béke térre került. Addig csak, „mint papot” ismertem, azóta megismertem benne az „embert” is. És milyen jó, hogy megismertem!

Papként:

- » prédikációira becsületesen felkészülő,
- » lélekemelő liturgiát bemutató,
- » Krisztus üzenetét hitelesen átadó,
- » imádságos lelkületű,
- » szinte mindig megtalálható,
- » betegekhez azonnal induló,
- » szolgálat- és segítőkész, igazán jó kollégát ismertem meg benne.

Ezzel azt hiszem, hogy címszavakban a lényegét elmondtam arról, hogy ki nekem Róbert atya. Adja a jó Isten, hogy még sokáig legyen mellettünk, és lelki vezetőjeként a Béke téri híveknek, mutassa az „Utát”, az „Igazságot” és az „Életet” - úgy, ahogy eddig is, - nem csak szavaival, hanem tetteivel is.

Ottó Rezső
lelkész

* * *

Róbert atya 18 éve nagy családuknak gyóntatója és lelki atyja. Keresztelések, elsőáldozások, bérmlások, házasságkötés aktív közreműködője, családi eseményeink részese.

Kicsi gyermekeinkből kamaszok, a kamaszokból felnőttek lettek, Ő végig ugyanaz maradt. A „Föld sója” kifejezés jut eszünkbe Róla: számunkra a maradandóság, az önazonosság, a tisztító erő szimbóluma.

Hálás szívvel kívánunk Neki további kegyelemteljes éveket: a 8 gyerekes Schunk család

Schunk László
a képviselő testület világi elnöke

* * *

Volt egyszer, úgy 49 évvel ezelőtt egy 5 éves kislány, aki ha tehette a pap bácsik „szoknyája” között rollerezett a plébánia folyosóján. Iskolakezdésig nagybátyja, az esperes úr és a nagymamája, a házvezetőnő felügyelete alatt cserfeskedett, rosszkalkodott, de alig várta, hogy a Káplán atya ráérő idejében meséljen neki.

Egyik alkalommal az atya elővett egy kockás füzetet, az első lapjára húzott egy vízszintes vonalat.

- Ez a Föld, itt élünk mi – mondta, fölé egy gyönyörű szívárvány következett, majd egy háromszög, bele egy szem.

- Így ábrázoljuk a Szentháromságot, és ugye tudod, hogy a Jóisten mindent lát, bárhol, bármi rosszat, vagy jót cselekszünk! Ő nem csak a templomban van! – mesélte lelkesen, sugározva az égiek szeretetét és elültetve a hit alapjait a kislány szívében, lelkében. Az elsőáldozás emlékét egy pici porcelán csésze és csészealj őrzi, amit a kislány a Káplán atyától erre az alkalomra ajándékba kapott. Az élet messze sodorta a kislányt, de féltve őrzi az ajándékot azóta is. Történetét pedig már többször elmesélte felnőtté cseperedett gyermekeinek. A hitét sikerült gyermekeiben tovább plántálni, amit a legnagyobb ajándéknak tart az életében.

Egyszer, úgy 35 év múlva, a már elhunyt esperes úr húga, az akkori kislány édesanyja súlyos beteg lett. A műtetre vidékről rohamkocsival vitték Budapestre. A kislány azonnali segítséget kért az égiektől, és egy órán belül telefonon elérte Káplán atyát, kérve, hogy édesanyjának adja fel az utolsó kenetet. Megtette! Ugye vannak még csodák!!!

Kiderült, hogy kiről van szó?

Róbi atya!

Arra kérjük a Teremtőt, hogy legyen áldás az úton, amit 50 évvel ezelőtt elkezdett, ígérjük, imáink kísérik amíg úton lesz!

Imádkozik Önért:

- „Fentről”: Vajay István vikárius atya (az akkori dorogi esperes úr),

- a ma is élő húga: Richterné Vajai Lujzi és férje Gyula Székesfehérváron.

- és gyermekük: (az akkori kislány) Szilágyiné Richter Mari és férje Zoli, gyermekei Levente és Violetta Nyíregyházán.

Szilágyiné Richter Mari
egykori dorogi hittanos

* * *

Ha kiskoromban valaki megkérdezte volna tőlem, hogy mondjam el mit jelent az a szó, hogy pap, Róbert atyát írtam volna körül. 3 éves koromban került a Béke térre, így számomra ő a Plébános. Amikor elkezdtem iskolába járni, Róbert atya hittanóráira jártam. Nem volt még egy olyan füzetem, amire úgy vigyáztam volna, mint a hittanfuzetemre. Nagyon élveztem az órákat. Később elkezdtem ministrálni. 1995-ben avattak fel. Ahogy múltak az évek és komolyodtam, úgy változtak az elvárásaim is az emberek felé. Ami érettebb fejjel Róbert atyában leginkább megfogott, az a végtelen, szerény precizitása, amit az évek alatt észrevettem és amit én is igyekszem fiatal fejjel a munkámba csempészni. Nincs mise, nincs ünnep, ami ne lenne minden részletében pontosan megtervezve. És ha mégis valami kis hiba csúszik - mondjuk a ministrálásba -, mi akkor is azt halljuk, hogy szép volt. Ilyen alázatra kevés szebb példa van.

Manapság igen sok ember ábrándul ki a papok miatt az egyházból. Sose értem meg őket... Valószínűleg nem ismerték Róbert atyát.

ifj. Szolnoki János
ministráns vezető

* * *

Köszönet Róbert atyának!

Mikor belekezek ebbe a cikkbe, gyorsan le kell szögezmem, hogy nem dicsőítésnek szánom, hanem nyilvános köszönetnek, mert nyilvánosan is kaptam, mit most megköszönök.

Eszembe jut az a kép, melyet már sokan átéltek és láttunk. Róbert atya nappalijában ülök az ovális asztalnál, velem szemben egy kicsit lehajtott fejű, ősz hajú, szemüveges ember, aki bölcsen hallgat, és csak nagyon ritkán szól, de akkor fontosat. Bárki, aki már járt Róbert atya szobájában, és négy szemközt beszélgetett vele, ő pont átélhette ezt az érzést, amit én is oly sokszor átélek már csak a munkám miatt is. 2005. júliusában zöldfülű újmisésként jártam először Róbert atya szobájában. Akkor ő csendesen hallgatta az eddigi életemet, és kérdezgetett a terveimről. Bevallom arra már nem emlékszem, hogy miket mondtam, de arra, hogy „leforrázott” a szavaival, arra igen. Elmondta, hogy itt ezen a plébánián valójában alig van élet, és hát ne akarjak világmegváltó terveket szövögetni, mert nincs hozzá befogadó közeg. Jól kezdődik a papi életem, gondoltam magamban. Két évnek kellett eltelnie, hogy megértsem mit is jelentettek a szavai és azt tudjam mondani: Köszönöm Istenem ezeket a szavakat. Mára megértettem, hogy az ő bölcs visszafogottsága, engem is visszafogottságra intett. A becsvágyam pedig lassacskán átalakulóban van, alázatos szolgálat felé. Róbert atya volt az, aki végtelen szelídséggel és türelemmel nézte végig, hogyan tombol benne a zabolázatlan csikó, mint Pedróban, az elveszett pápai apródban Loyolai Szent Ignác kezei között. Amikor pedig lecsillapodott határtalan nyugalommal mondta el, mit

kellott volna tennem, illetve mit kéne későbbiekben tennem. Ha nagyon fel vagyok pörögve, akkor is megvárja, míg lecsillapodok, és érdemben csak akkor tárgyal velem, ezzel a türelmet megtanítva számomra. Akarva ugyan soha, de akaratlanul már annyiszor megbántottam forróvérűségemmel és kapkodásommal, de őt soha nem sikerült kihoznom a sodrából, ezzel is a nyugalomra tanítva engem. Tőle tanulhattam meg, hogy miként lehet egy közösséget kérésekkel és utasítgatások nélkül vezetni. A hallgatás iskolájába is ő volt az, aki élete példájával vezetett be.

Még írhatnék sok mindent, amiben csak tanulok tőle, de felesleges. Még sokat kell haladnom az életszentség útján, és hálás vagyok érte az Istennek, hogy ilyen jó vezetőm lehet ezen az úton. Végezetül csak azt tudom írni, amiről a cím is szól: KÖSZÖNÖM RÓBERT ATYA! Isten Áldjon ezekért is, adjon lehetőséget még számomra a tőled való további tanulásra.

Török Laci atya
káplán

* * *

Róbert atyára úgy gondolok, mint a nyugodtság és a türelem legjobb példájára.

Mindig összeszedetten, felkészülten jelent meg a Szentmiséken és hittanórákon. Szentbeszédere nagyon gondosan készült. Kitűnő volt, amiket a diákmiséken mondott.

A ministránsokkal, gyermekekkel jó ifjúsági lelkipásztorként foglalkozott. Szép eredményeket ért el ottlétem alatt.

Ugróczky Gyula
plébános, (1989 és 2005 között Béke téri káplán)

* * *

Már több mint 10 éve szerény és nagy tudású atyát ismertem meg, a 18-20 fős idősök Biblia körének vezetőjében. Velem és a csoport többi tagjával is megszerettette a Szentírás olvasását, és az édes Jézus szavainak megértését. Áldja meg az Úr az idősekkel, és fiatalokkal szembeni áldozatos munkáját. Adjon a Jó Isten Róbert atyának még sok szép évet, egészséget és sok-sok kegyelmet szentmiséire és tanításaira.

Ulrich Rózsika
a Bibliakör tagja

* * *

Köszöntünk ezen a csodálatos ünnepen!

Sok szeretettel gondolunk vissza első találkozásainkra. Köszönjük gyermekeinknek nyújtott út-ravalót, a hittanórákat, a támogató leveleket, hogy a Piarista és Bencés iskola diákjai lehettek. Az otthonunkban kapott felejthetetlen szavaidat, például: amikor velünk nézted a Passió című filmet, vagy az éjszakákba húzódo közös munkát az Isten házána felújításáért, az altplom kiépítését, az orgona, világítás felújítását stb. stb.

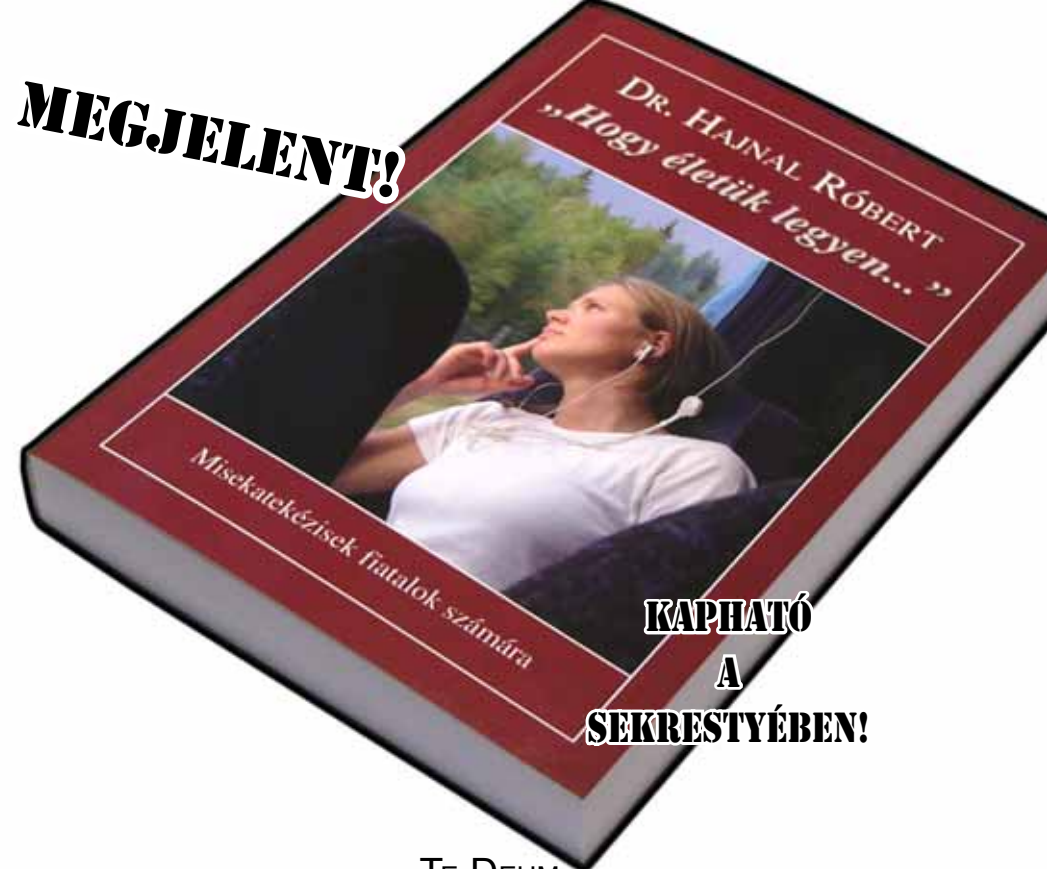
Pál apostol szavaival köszönjük a legnagyobbat, melyet TŐLED kaptunk, a „szeretetet”!

„A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszra, nem örül a gonoszszágnak, de együtt örül az igazsággal; mindet eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.”
(Korintusi levél 13,4-8)

Köszönjük, hogy vagy nekünk:

Véssey Tibor és családja
képviselő testületi tag

MEGJELENT!

KAPHATÓ

A

SEKRESTYÉBEN!

TE DEUM

Téged Isten dicsérek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig
a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott
két garasom adni,
és magamnak nem kellett
kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom,
hogy megértsenek,
hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem
minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál
mindent, ami szép
és megmutattál mindent,
ami rút, hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden,
ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem féltam a szeretettől
és szerethettem,
akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek,
szépen szerettek,
és hogy nem kellett
nem szépen szeretnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt,
nem kívántam,
és sohasem volt elég,
aki voltam, hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek
nem akartak emberek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthatam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam:
úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután
és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!

Sík Sándor

BAKÁTS TÉR

FELSŐVÍZVÁROS

DOROG

BÉKE TÉR

VÁROSMAJOR

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

- Kiadja : Angyalföldi Szent László Plébánia 1139 Bp. Béke tér 1/a. Tel.:3-400-666
Nyomdai munkák : Porszinter Nyomda, Bp. 1033 Benedek Elek utca 1-3. Tel.: 388-7632
Kapcsolat : 3-408-408 (Vica), 06-20/331-9588 (Hajósi Áron), 06-20/991-9927 (Czinege Attila)
web : www.szentlaszlo.tk (Webmaster: mayermiki@freemail.hu)
e-mail : bekehr@gmail.com
Levelezési lista : beketer@lists.ghost.hu (List owner: cino@gportal.hu)
A lista honlapja : <http://lists.ghost.hu/mailman/listinfo/beketer>